

Halina Dudzińska

Biogramy : Aneks nr 4. : Członkowie strzeleckiego oddziału Jakuba Darochy z Sokołowa Małopolskiego, legioniści I Brygady

Rocznik Kolbuszowski 3, 104-109

1994

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Aneks nr 4

II. Członkowie strzeleckiego oddziału Jakuba Darochy z Sokolowa Małopolskiego, legionišci I Brygady:

1. Jakub Darocha, podporucznik I Brygady, urodzony w 1889 r., w Sokółowie Młp. student, strzelec i organizator sokołowskiego oddziału legionistów zginął w maju 1915r. w Żernikach, na Kielecczyźnie. Juliusz Kaden Bandrowski tak pisał o nim w broszurze "Bitwa pod Konarami", wyd. w Krakowie w 1915r. "Więc działo się to w maju, wśród najpiękniejszej pogody, wśród rozkwitu nieba i ziemi. Z miesiąca marzeń przeistoczył się nam maj w miesiąc walki. Musi się stać, o cośmy walczyli, jeżeli zapomnieć mamy krew w zbożu i mogiłę wśród łąki. Darocha urodził się w Sokółowie k/Rzeszowa. Lat 26 skończyłby w lipcu 1915r. Śmierć go spotkała i zaczął inne lata, lata nigdy nieskończone w pamięci narodu. Do gimnazjum chodził w Rzeszowie, na uniwersytet we Lwowie. Od początku wojny służył w IV batalionie I Brygady. Bił się pod Laskami, Krzywopłotami, Łowczówkiem. Prowadził dalej w szeregach pracę oświatową. Podczas wojny urządził rodzaj płatnej szkoły dla analfabetów, a najpilniejszym wyznaczał nagrody. Był komendantem swojego batalionu i jego nauczycielem. Tak jakby to, co cały naród zaniedbał, wcieliło się w jedną młodą pierś, w jedno gorące serce, póki tego serca stanie i póki pierś nie pęknie". ("Bitwa pod Konarami", Kraków 1915r. s.69).

2. Władysław Ciepiewski urodził się w lipcu 1893r. w Dzikowcu, w powiecie kolbuszowskim, jako syn Walentego i Kazimierzy Majchrowieź. Stwierdza to księga urodzin parafii Dzikowiec z lat 1890-1907 str.24. W dzieciństwie zamieszkał z rodzicami w Sokółowie i wyrósł w tej miejscowości. Chodził do Gimnazjum w Rzeszowie i zaczął studia prawnicze. Lekarz Kazimierz Ciepiewski był jego starszym bratem. Poszedł do Legionów z oddziałem J. Darochy. Wnet został kapralem w III plutonie 3 kompanii Ip. p. I Brygady Legionów. Ranny w bitwie pod Krzywopłotami. Otrzymał Krzyż Virtuti Militari V klasy. Później kilkakrotnie otrzymał Krzyż Walecznych. W okresie kryzysu legionowego w 1917r został wcielony do armii austriackiej. W listopadzie 1918r. organizował w Sokółowie władzę polską, Straż Bezpieczeństwa i Komendę Wojska Polskiego. Potem wstąpił do odrodzonego WP i brał udział w walkach o ustalenie granic kraju. Awansował kolejno, pewnie jeszcze w Legionach na porucznika, potem na kapitana, majora i podpułkownika. Od 1921r. służył w 17 pp. w Rzeszowie. Tutaj ożenił się w 1924r. i założył rodzinę. Był jednym z najwybitniejszych członków rzeszowskiego Związku Legionistów. Napisał historię 17 pp. i jakieś wspomnienia. Utrzymywał przyjacielskie kontakty z kolegami, byłymi legionistami z oddziału J. Darochy. W 1933r. przybył do Sokółowa z Rzeszowa, z wojskową kompanią honorową i orkiestrą 17pp., na odsłonięcie Pomnika Wdzięczności wzniesionego przez sokołowian, na pamiątkę odzyskania niepodległości Polski. Pomnik został wzniesiony wówczas z inicjatywy bur-

mistrza Jana Dostycha, też b. legionisty z oddziału J. Darochy. Na krótko przed II wojną światową ppłk Władysław Ciepielowski został przeniesiony z Rzeszowa do Czortkowa, do służby w Korpusie Ochrony Pogranicza. We wrześniu 1939r. dostał się do niewoli rosyjskiej i zginął w Katyniu, wraz z jeńcami obozu jenieckiego z Ostaszkowa. Imię i nazwisko jego widnieje na liście osób z Ostaszkowa, rozstrzelanych w Katyniu. Listę ogłosił Adam Moszyński w 1989r.

3. Jan **Dec** urodził się w 1889r. we wsi Mazury, w powiecie kolbuszowskim, jako syn średniozamożnych rolników. Skończył gimnazjum w Rzeszowie i w 1912r. rozpoczął studia na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie. Już przed I wojną św. należał do organizacji młodzieżowych, związanych z ruchem ludowym. W sierpniu 1914r. poszedł do Legionów z oddziałem Darochy, ale przebieg jego służby legionowej nie jest znany. Jan Dec chyba nie związał się uczuciowo z Legionami, jak inni jego koledzy, gdyż po wojnie nie został oficerem, nie należał do obozu piłsudczyków. Od 1918r. należał do lewicowego odłamu PSL "Wyzwolenie". W latach 1917-1919 był nauczycielem gimnazjalnym w Lublinie. W roku 1920 ukończył studia na UJ i wciągnął się do aktywnej pracy w Centralnym Związku Młodzieży Wiejskiej. W latach 1920-1924 był w Warszawie członkiem Zarządu Głównego tego związku, jego instruktorem i redaktorem gazety "Siew". W latach 1924-1925 pełnił funkcję sekretarza Słowińskiego Związku Młodzieży Wiejskiej. W 1925r powrócił do pracy w szkolnictwie. Uczył przez 2 lata w szkole rolniczej w Supraślu. Potem został wizytatorem szkół i oświaty dorosłych w Kuratorium Łódzkiego Okręgu Szkolnego. Wówczas to, w latach 1927-1934 był też członkiem Zarządu wołyńskiego ZMW i redaktorem jego gazety "Młoda Wieś - Młode Selo". Od 1931r. należał do SL. W 1934r. znowu zamieszkał w Warszawie, gdzie otrzymał pracę wizytatora Ministerstwa Oświaty. Współpracował z ZMW RP "Wici". Wydawał szereg broszur o tematyce społeczno-politycznej. W latach 1939-1941 był nauczycielem w powiecie mińsko-mazowieckim. Należał do SL ROCH, pełniąc m.in. funkcję przewodniczącego Komisji Propagandowo-Prasowej ROCH i szefa oddziału Prasy i Propagandy Komendy Głównej Batalionów Chłopskich. Redagował pisma BCH, m.in. "Żywią i bronią" i "Samoobrona Chłopska". W latach 1945-1948 pracował znowu w Ministerstwie Oświaty, będąc też członkiem Naczelnej Rady Polskiego Stronnictwa Ludowego. W latach 1948 - 1952 pracował w spółdzielniach wydawniczych ruchu ludowego, publikując artykuły o tematyce społeczno-oświatowej. Zmarł w Warszawie 3.10.1956r.

Powyższy życiorys Jana Deca, byłego legionisty z powiatu kolbuszowskiego został opublikowany w Dodatku Ilustrowanym do Zielonego Sztandaru z 18.03.1984r. Artykuł zawierający go przechował i udostępnił do niniejszej pracy mgr Benedykt Popek z Mazurów.

4. Jan **Dostych** urodził się w 1894r. w Sokołowie, jako syn Ignacego, mistrza szewskiego i Marii z Ożogów. W czerwcu 1914r. skończył I Gimnazjum w Rzeszowie, w sierpniu poszedł do Legionów z oddziałem J. Darochy, a w listopadzie stracił w bitwie pod Krzywopłotami lewą nogę, powyżej kolana. Odznaczony krzyżem "Virtuti Militari", powrócił do rodzinnego domu. Później otrzymał odznakę "Za wierną służbę". W odrodzonej Polsce dostał koncesję na sprzedaż wyrobów tytoniowych. Ożenił się i miał dzieci. Należał do Związku Legionistów i był członkiem Zarządu Głównego Związku Inwalidów Wojennych Rzeczypospolitej Polskiej. W latach 1926-1934 pełnił obowiązki burmistrza Sokołowa. Później był przez jedną kadencję posłem do Sejmu z listy Bezpartyjnego Bloku Współpracy z Rządem. Z jego inicjatywy mieszkańcy Sokołowa ufundo-

wali swojemu miastu, w 1933r. pomnik wdzięczności za otrzymanie niepodległości przez Polskę, ustawiony na środku rynku. Zawierał on tablice z nazwiskami sokołowian poległych w walkach o odzyskanie niepodległości kraju. Na krótko przed II wojną św. Jan Dostych przeniósł się z rodziną z Sokołowa do Rzeszowa. Zmarł tam w 1963r. i spoczął na cmentarzu na Pobitnem. Powyższe informacje o ojcu udzielił Jerzy Dostych, zamieszkały w Rzeszowie, zbierający z pietyzmem wspomnienia i pamiątki po ojcu, bardzo zacnym człowieku.

5. Karol Hodała urodził się w 1894r. w Sokołowie, jako syn stolarza. Skoń czył seminarium nauczycielskie w Rzeszowie i w roku szk. 1912-1913 pracował jako nauczyciel w Dzikowcu k/Kolbuszowej. Stwierdza to Sehemalyzm Galicji z wymienionych lat.

W sierpniu 1914r. poszedł do Legionów. Służył w IV batalionie 1 pp. I Brygady. Otrzymał w nim pierwsze stopnie oficerskie, Krzyż Virtuti Militari i 4 razy Krzyż Walecznych. Dowodzi to jego dzielności. Po rozbiciu w 1917r. Legionów został wcielony do 20 p. p. armii austriackiej i wysłany na front włoski. W listopadzie 1918r. po rozpadnięciu się armii austriackiej, wróciwszy do domu, spędził w nim tylko jedną dobę i pojechał do Krakowa, do 5 p. p. organizowanego przez gen. Bolesława Roję. Brał z tym pułkiem udział w walkach z Ukraińcami w Galicji Wschodniej. Otrzymywał wyższe stopnie wojskowe. W latach 1919-1920 brał udział w walkach o ustalenie granic Polski. Otrzymał Krzyż Niepodległości, a później Złoty Krzyż Zasługi. W 1921r. ożenił się z Zofią Długosz. Miał dzieci. Pełnił w WP różne funkcje jako oficer służby stałej. W latach 1924-1925 ukończył Wyższą Szkołę Wojenną. Do 1931r. pracował w Ministerstwie Sprawiedliwości. Potem jako dyplomowany podpułkownik wykładał w Szkole Podchorążych dla Podoficerów w Bydgoszczy. We wrześniu 1939r. był dowódcą 49 pp. w Kołomyży. Pułk wchodził w skład 11 Karpackiej Dywizji Piechoty dowodzonej przez gen. Bronisława Prugara-Ketlinga. Pod koniec działań ppłk Karol Hodała dostał się do niewoli rosyjskiej. Był w obozie w Starobielsku, co stwierdza Adam Moszyński w swojej książce Lista Katyńska str.282. Zginął. Gen. Bronisław Prugar-Ketling w rozprawie: "Działania 11 Karpackiej Dywizji Piechoty" wydanej w "Wojskowym Przeglądzie Historycznym" nr 3 i 4 z 1957r. wysoko ocenił wartość Karola Hodały jako dowódcy pułku.

Powyższy życiorys ppłka Karola Hodały opracował mgr Andrzej Dańczak, historyk Sokołowa na podstawie wspomnienia kpt. Jana Pudełka, kolegi K. Hodały. Wspomnienie J. Pudełka dostarczone A. Dańczakowi w maszynopisie nosiło tytuł: "Jeden z żołnierzy Józefa Piłsudskiego". Wiadomości zawarte we wspomnieniu ujął Ob. Krzysztof Osiniak - sekretarz Towarzystwa Miłośników Ziemi Sokołowskiej i Społeczny Opiekun zabytków Sokołowa w referacie wygłoszonym z okazji 70 rocznicy odzyskania niepodległości Polski (w 1988r) Tekst referatu znajduje się w posiadaniu autora.

6. Franciszek Kałużyński urodził się w 1897r. w Sokołowie, jako syn Romana, rzemieślnika-szewca. Roman Kałużyński był synem Tomasza, szlachcica z Królestwa Polskiego, uczestnika Powstania Listopadowego, osiedlonego w Galicji. Tomasz Kałużyński przybył do Sokołowa sprowadzony przez ks. Leona Stokowskiego, sokołowskiego proboszcza z lat 1849-1897. Ks. Stokowski, krewny Tomasza, był wybitnym patriotą. Roman Kałużyński ożenił się z p. Wojtusik, mieszczańką i miał kilkoro dzieci. Synów wyuczył swojego zawodu. Franciszek, jeden z nich, miał należeć do strzeleckiego oddziału Jakuba Darochy i pójść z nim do Legionów. Trafił jednak do II Brygady Legionów. Przeszedł cały szlak tej Brygady i Polskiego Korpusu Posiłkowego. Na wiosnę 1918r. był

internowany przez Austriaków w jakimś obozie. W jesieni tego roku powrócił do Sokołowa i został członkiem Straży Bezpieczeństwa, stworzonej w chwili obalenia rządów austriackich, przez Władysława Ciepiewskiego. Po rozwiązaniu straży był pracownikiem posterunku żandarmerii. Rodzice jego już nie żyli i on opiekował się młodszym rodzeństwem. W 1922r. wyjechał z nim do USA. Pracował tam i pod koniec życia napisał wspomnienie pt: "Opowiadanie legionisty II Brygady Karpackiej z 1914r.". Wydał je drukiem w 1962r. w USA. Opowiadanie to musiało dotrzeć do rąk mgr Andrzeja Dańczaka, historyka Sokołowa, który na jego podstawie napisał życiorys Franciszka Kałużyńskiego w swojej pracy "Dzieje miasta Sokołowa". Niniejszy życiorys Franciszka Kałużyńskiego został zaczerpnięty z tej pracy. Wiadomości o F. Kałużyńskim zawarte są też w "Monografia Sokołowa Małopolskiego", t. I, Sokołów Młp. 1990r. s. 295, 296.

7. Marcin Pasierb urodził się w 1896r. w Sokołowie, jako syn Andrzeja, rzemieślnika i Marii Smotryś. W sierpniu 1914r., będąc gimnazjalistą, poszedł do Legionów w oddziale J. Darochy. Służył w IV Batalionie I pp. Trzykrotnie został odznaczony Krzyżem Walecznych. W 1919r. wstąpił do odrodzonego WP, brał udział w walkach o ustalenie granic kraju, potem pozostał w nim jako oficer zawodowy. Służył w rzeszowskim 17 p. p. Doszedł do stopnia majora. Z wojny polsko-niemieckiej, we wrześniu 1939r. powrócił do rodzinnego domu w Sokołowie. Na wiadomość o powstaniu rządu polskiego i armii polskiej we Francji wybrał się w 1939r. wraz ze Stanisławem Pasierbem na Węgry, licząc, że stamtąd przedostaną się na ziemię francuską. Zostali jednak złapani przez straż ukraińską i oddani Niemcom. Trzymano go w kilku więzieniach, następnie wywieziono do obozu w Oświęcimiu, gdzie wkrótce zmarł. Tak sokołowianie mówią, ale nie wiadomo czy mjr Marcin Pasierb i jego kuzyn mjr Stanisław Pasierb nie dostali się w ręce rosyjskie i nie zginęli w nich, o tym poniżej.

Powyższe wiadomości o mjr Marcinie Pasierbie podał kuzyn Franciszek Pasierb, przedwojenny podoficer zawodowy z Podoficerskiej Szkoły Piechoty dla Małoletnich w Nisku, mieszkający do niedawna w Rozwadowie. Potwierdzają to i inni mieszkańcy Sokołowa. Nazwisko Marcina Pasierba, tak jak i Stanisława Pasierba widnieje na tablicy umieszczonej na ścianie sokołowskiego kościoła parafialnego, wśród innych nazwisk ofiar II wojny św., pochodzących z Sokołowa.

8. Stanisław Pasierb urodził się w 1896r. w Sokołowie, jako syn Wojciecha rzemieślnika i Stanisławy z Darochów. Uczył się w gimnazjum w Rzeszowie. W sierpniu 1914r. poszedł do Legionów z kuzynem Jakubem Darochą, z drugim kuzynem Marcinem Pasierbem i z innymi. Służył w IV Batalionie I p. p., brał udział w walkach i trzykrotnie został odznaczony Krzyżem Walecznych. W II Rzeczypospolitej był oficerem zawodowym w I p. p. Legionów w Wilnie i w innych jednostkach. Doszedł do stopnia kapitana czy majora. Po klęsce wrześniowej wrócił do Sokołowa. Potem chciał przedostać się przez Węgry do armii polskiej, organizowanej we Francji. Złapany razem z M. Pasierbem przez straż ukraińską w Bieszczadach, wydany Niemcom, wywieziony do obozu w Oświęcimiu, zmarł tam. Tak mówią sokołowianie, ale jednak na liście oficerów polskich, którzy byli uwięzieni, w jesieni 1939r., w obozie w Starobielsku, a następnie rozstrzelani w 1940r., z rozkazu przywódców ZSRR - znajduje się na zwisko Marcina Pasierba, majora piechoty KOP. I nazwisko to, na Liście Katyńskiej Adama Moszyńskiego, wydanej w 1989r., jest powtórzone, na stronie 309, dwa razy. Może mjr Marcin Pasierb z Listy to Marcin Pasierb, legionista

z Sokołowa, a drugi Pasierb to nie Marcin, a Stanisław, też z Sokołowa. Może z czasem sprawa ta zostanie wyjaśniona.

Wiadomości o kpt. Stanisławie Pasierbie podał jego kuzyn Franciszek Pasierb z Sokołowa, zamieszkały do niedawna w Rozwadowie.

9. Władysław Pasierb - urodził się w 1897r. w Sokołowie, jako jedno z dzieci Adama, mistrza szewskiego i Karoliny z Pielów. Jako gimnazjalista należał do oddziału strzeleckiego Jakuba Darochy i poszedł z nim do Legionów. Służył w VI batalionie I p. I Brygady. Był ranny pod Krzywopłotami i później został odznaczony Krzyżem Walecznych. W 1919r. wstąpił do odrodzonego WP, brał udział w walkach o ustalenie granic Polski, za co otrzymał "Krzyż Niepodległości". Następnie pełnił służbę w 17 p. p. w Rzeszowie i doszedł do stopnia kapitana. Ożenił się, posiadał potomstwo. We wrześniu 1939r. dostał się do niewoli rosyjskiej i został wywieziony w głąb ZSRR. Tam w 1941r. wstąpił do armii gen. Władysława Andersa i przeszedł cały jego szlak. Przez Iran, Palestynę, Egipt, Monte Cassino i inne tereny Włoch, do Niemiec i Wielkiej Brytanii. W 1947r. powrócił do kraju. Osiedlił się z rodziną w Jaśle. Pracował tam, już nie w wojsku i zmarł w latach siedemdziesiątych.

Kpt. Władysław Pasierb był rodzonym, starszym bratem Franciszka Pasierba, zamieszkałego w Polsce Ludowej w Rozwadowie, bardzo przywiązanego do tradycji legionowej.

10. Ludwik Piękoś urodził się ok. 1894r. w Sokołowie, jako syn Jana i Franciszki z Pasierbów. Był uczniem rzeszowskiego gimnazjum. Poszedł do Legionów z oddziałem Jakuba Darochy. Służył najpierw w IV potem w VI batalionie I p. p. Legionów. W VI batalionie w kompanii L. Lisa-Kuli. W czasie bitwy pod Krzywopłotami pełnił obowiązki oficera za frontem¹. Zginął 4.08. 1916r. w bitwie pod Kostuchówką na Wołyniu. Został odznaczony pośmiertnie Krzyżem Virtuti Militari V klasy. Nazwisko jego widnieje w dokumencie "Lista chorych, rannych, zabitych i zaginionych Legionistów", wydanym w Piotrkowie w 1916r² oraz na tablicy pamiątkowej, poświęconej uczniom rzeszowskich szkół średnich, poległych w walce o niepodległość Polski w latach 1914-1920. Tablica znajduje się w murze kościoła wojskowego przy ul. M. Buczka w Rzeszowie.

1. J. T. Nowak - Droga życiowa płk Lisa-Kuli str. 20

2. Lista znajduje się w Dziale Rękopisów Biblioteki Jagiellońskiej.

11. Stanisław Piękoś - urodził się w 1897r. w Sokołowie, jako syn Adama i Katarzyny z Walickich. Będąc uczniem gimnazjum poszedł do Legionów w oddziale Jakuba Darochy. Służył w I kompanii VI batalionu I pp. Pierwszą ranę otrzymał w bitwie pod Łowczówkiem. Był odznaczony Krzyżem Virtuti Militari V klasy i 4 razy Krzyżem Walecznych. W 1917r. wcielono go do armii austriackiej. W 1919r. wstąpił do odrodzonego WP i pozostał w nim jako oficer zawodowy. Po 1920r. służył najpierw w 17 pp. w Rzeszowie, potem w KOP na Wileńszczyźnie. Doszedł do stopnia podpułkownika. Po klęsce wrześniowej zamieszkał z żoną i synem w Warszawie. Należał do Związku Walki Zbrojnej i AK pod ps. "Skala". Podobno dostał wówczas stopień generała. W Polsce Ludowej cierpiał pewne represje. Osiedlił się w Gliwicach i tam zmarł w 1987r. Powyższe wiadomości podał Teodor Piękoś z Sokołowa, kuzyn gen. Stanisława Piękosia.

12. Jan Pudełek urodził się w 1894r., w Sokołowie, jako syn organisty Józefa. W 1912r. ukończył naukę w I gimnazjum w Rzeszowie i rozpoczął studia na

Wydziale Prawa Uniwersytetu we Lwowie. Należał do strzeleckiego oddziału Jakuba Darochy i poszedł z nim w sierpniu 1914r. do Legionów. Służył w VI batalionie I pp. Legionów. Brał udział w walkach pod Laskami, nad Nidą, pod Konarami, nad Stochodem. Został odznaczony Krzyżem *Virtuti Militari* VI klasy oraz Krzyżem *Walecznych*. Po kryzysie przysięgowym wstąpił do armii austriackiej i walczył na froncie włoskim. Ranny w działaniach nad Piawą, przyjechał do Galicji, ale zaraz udał się do Lublina, do płka Śmigłego-Rydza, stojącego tam na czele POW. 2 listopada 1918r. brał udział w rozbrajaniu tamtejszego garnizonu austriackiego. W latach 1919-1921 pełnił, w stopniu porucznika, obowiązki jednego z adiutantów Józefa Piłsudskiego, Naczelnika Państwa. W późniejszym czasie doszedł do stopnia kapitana, ale rozstał się z wojskiem. Odbył studia prawnicze, ożenił się. Pracował w Ministerstwie Opieki Społecznej i jako naczelnik Wydziału Nieruchomości PKD w Warszawie. Był skarbnikiem Koła Legionistów VI batalionu I Brygady Legionów. W 1938r. napisał i wydrukował broszurę pt: "W drużynie Komendanta" osnutą na wspomnieniach legionowych. Inne prace pozostawił w maszynopisie. Należy do nich wspomnienie o Karolu Hodale. Interesowały go też sprawy etnograficzne Sokołowa. W czasie II wojny św. i okupacji hitlerowskiej przeszedł więzienie w Pawiaku i wywóz do Niemiec, powrócił po wojnie i miał nieprzyjemności za przeszłość legionową. Zmarł w 1964r. w Warszawie.

Życiorys kapitana Jana Pudełka opracował mgr Andrzej Dańczak. Odszukał go i udostępnił do tej pracy p. Krzysztof Osiniak, sekretarz Towarzystwa Miłośników Ziemi Sokołowskiej, zainteresowany przeszłością Sokołowa.

13. Władysław Rzeszutek - wiadomo, że urodził się w 90-tych latach XIXw. w Sokołowie jako syn Andrzeja. Chodził do gimnazjum w Rzeszowie. Poszedł do Legionów z oddziałem Jakuba Darochy. Był sierżantem w VI batalionie I pułku piechoty Legionów. Zginął w 1916r. w walkach nad Stochodem. Rodzeństwo jego wyjechało z Sokołowa i dzisiaj, w tym mieście, nikt nie potrafi nic o nim powiedzieć.

14. Leon Walicki urodził się w Sokołowie, na początku XXw. jako syn Adama, rzemieślnika. W 1914r. był gimnazjalistą. Poszedł do Legionów z oddziałem Jakuba Darochy. Służył w VI batalionie I pułku piechoty Legionów. W odrodzonej Polsce przeszedł do pracy cywilnej. Był najpierw starostą na Kresach Wschodnich a następnie wojewodą nowogródzkim. Miał rodzinę. We wrześniu 1939r. wyjechał sam na emigrację do Francji i do Anglii. Dalszych wiadomości brak.